

Grafit, a vakvezető kutya blogja 38. rész #grafitblog

Kedves Olvasóim!

Látjátok, hogy mennyi pozitív dologgal tudom nektek alátámasztani azt, hogy miért ne sajnáljátok azt, aki nem lát? A gazdimmal való együttélés tükrében merem ezt állítani nektek. Egy blog bejegyzésbe bele sem tudtam zsúfolni az egészet, s ha még gondolkodnék ezen tovább, biztosan, hogy számtalan érvet tudnék felsorakoztatni nektek úgy mint: Vannak neki beszélő eszközei is, tehát a blogot is úgy írom nektek, hogy kölcsön veszem a számítógépét, az adminisztrációs munkáját is azon végzi el, pl. beírja egy táblázatba, hogy hol, mikor voltunk dolgozni, s hány emberrel találkoztunk. Sokat szokott olvasni is, ha főz a konyhában, akkor meg a telefonján keresztül hallgat valamit, avagy néz valamit. No igen, ezt is fontos tudni, hogy attól, hogy nem a szemével néz, még néz pl a kezével, s ha a fülével is hallgatja azt, hogy mit mond a beszélő programja, de attól még ugyanazokat a szavakat használja mint aki tökéletesen lát. Ha találkoztok vele, nyugodtan mondjátok neki, hogy láttad, nézted, stb., hisz ez a természetes. Nem is szereti azt, ha valaki mentegetőzni kezd neki, hogy jaj ne haragudj, hogy úgy kérdeztem, hogy láttad azt a kiállítást? Ha vak barátaival beszélget is ugyanúgy mondják, hogy: „Képzeld de jó filmet néztem! Gazdim egyik nagyon gyakori mondata pedig ez? „Jaj milyen szép ruhát láttam megint, s a méretemben is van, s azt mondták, hogy de jól állna ez nekem, s ekkorra már ott is van a szekrényében. No ezért nem kell sajnálni azt, aki nem lát, az én gazdimat legalább is biztosan nem. Tapasztalja ő is, hogy mennyi minden klassz dologból kiveheti a részét így is az életben főleg, Bodzával és velem, s anno Bogival és velem. Az én gazdim azt sem szereti, ha megkülönböztetik akár negatívan, akár pozitívan. Sok mindent el lehet róla mondani, hogy trehány, meg lusta, meg türelmetlen, meg makacs, de azt nagyon fontosnak tartja, hogy soha ne élvezzen előnyöket sem, de hátrányokat sem a látássérüléséből fakadóan. Az érzékenyítő programoknak az is célja, hogy megvilágítsa azt, hogy az igazi beilleszkedés az,, ha mindenki egyformán van kezelve. Példát is írok nektek erre: Soha nem tülekszik előre, hogy jobb helye legyen a buszon csak azért mert nem lát. A boltban a pénztárnál ugyanúgy

kivárja a sorát. Bogi mesélte, hogy mikor járt vele anno az egyetemre levelező tagozatra tanulni munka mellett, akkor gyakran lustaságból nem készült fel a vizsgára, vagy későn írta meg a beadandó dolgozatát, de soha nem hagyta el a száját, hogy azért nem készültem mert nem látok. Bevallotta, hogy lusta volt felkészülni. Munka mellett esténként ugyan is tanulhatott volna, de ahelyett inkább lógatta a lábát, Bogi legalább is így mesélte. Ahogyan fentebb írtam is, számos eszköz is rendelkezésére áll amikkel boldogulhat könnyedén a hétköznapokban. Beszél a vérnyomásmérője, a konyhamérlege, a személyi mérlege, bár az állandóan becsúszik valahová, így elég ritkán használja. 😊 Az igazság az, hogy hiába van neki taposó gépe, túlságosan is kényelmes, így a személyi mérleg túl sok változást nem tud mutatni neki. Nem egy sportoló típus az már biztos. Tornázás helyett jobban szeret hétvége az ágyban heverni és olvasni, no meg sütni-főzni. A telefonjával azt is meg tudja nézni, hogy mennyi pénze van, tud-e még labdát venni nekünk belőle. Ha várja a buszt a megállóban akkor a telefonja azt is megmutatja, hogy hány percig kell még álldogálnia mire jön a megfelelő járat, ha a járműveken szeretné követni, hogy merre jár már, melyik megálló következik, akkor azt is figyelemmel tudja kíséni egy alkalmazásnak köszönhetően. Sok mindenről tudnék még mesélni nektek, de most el kell menjek. Leejtett valamit a konyhában, s igen, mi a takarításban is segítjük őt. Gyorsan megnézem hátha fel tudom szedni a földről azt a valamit, hogy ne tapossa szét, ne koszolja össze a padlót, de csupán csak azért megyek most. Ti pedig döntsétek el kedves olvasóim, hogy sajnálatraméltó-e az én gazdim, avagy nem. Legyen szép hetetek!

Majaligeti Grafit

